

ועוצם עיניו מראות ברע [ישעיה לג, טו]

זה שאינו מסתכל בנשים בשעה שהן

עומדות על הכביסה [ב"ב נו:]

קונטרס

ועוצם עיניו

מראות ברע

שיחת חיזוק לבני הישיבות ואברכי הכוללים
לביצור וחיזוק חומת הקדושה ושמירת טהרת העיניים
שנאמרה בהתעוררות גדולה ע"י הגאון
רבי יצחק גפן שליט"א
ר"מ בישיבת סלבודקא לצעירים

בפני מאות בחורים בהיכל ישיבת תפארת ציון ב"ב
מיסוד מרן בעל החזו"א זיע"א

יוד"ל בעזרת ה' יתברך ובחסדיו העצומים

פעיה"ת בני ברק תובב"א

זמן קיץ תשע"א

מהדור"ב: זמן חורף תשע"ב

הקונטרס יו"ל לע"נ

סבי זקני

ר' **יחיאל מיכל** ב"ר יהודה ז"ל

נלב"ע ט"ז כסליו תשנ"ו

וזוגתו מרת **מלכה דבורה** ב"ר חיים משה ע"ה

נלב"ע כ"ז כסליו תשמ"ז

ולע"נ סבי זקני

ר' **בן ציון אריה** הלוי ב"ר אליהו נתן ז"ל

נלב"ע ט"ו כסליו תשנ"ו

© כל הזכויות שמורות

להערות ובירורים: 03 - 6186290

הסכמה ממרן הגאון הצדיק
ר' שריה דבליצקי שליט"א

בס"ד, יום ה'י כסליו תשע"ב

שריה דבליצקי
בני ברק, רחוב ירושלים 50
טל. 6182649
פקס. 6181091

הסכמה

הקונטרס ועוצם עיניו מראות ברע, אינו זקוק להסכמות, כולם מחמדנים ומדבר בעדו, והלואי שהכל יקיים בידי הלומדים בו. ורחשי תודה לבחור היקר כמור נ"י על עריכתו הטובה של הקונטרס.

שריה דבליצקי

... "ואם זוכה האדם לשבר מתעות הרשע לא להשגיח על פתויי היצר שמפתה אותו לראות ולהסתכל, אז לא די בזה שהוא זוכה לאלו המעלות הנאמרים לעיל, אלא גם הוא זוכה לשבר כוחות הרשע ממצאות אנשים אחרים בישראל שזוכים בזכותו להיות שומרי עיניים".

[טהרת הקודש פ"ה]

פתחא זעירא

צורת כתיבת הדברים בקונטרס המוגש לפניכם, היתה על מנת לעורר אצל השומעים את רגשות ההתעוררות שחוו בעת הראשונה. וכן, לעורר כל מה ולב מרגיש ומבין.

ועל כן יש מקומות שנשנו וחזרו משפטים, כדי לשים לב לעניינים שהודגשו והורחבו בעת אמירתם, כידוע.

מקום אנו שיהא זה לתועלת, הן לשומעים והן לקוראים. ונזכה שתתחזק עי"ז חומת הקדושה, ושמירת העיניים. ומהרה נזכה לראות בנוך בית הבחירה שיבנה במהרה בימינו, ותן חלקינו בתורתך.

בברכת התורה

המו"ל

זכרון עולם יוחק בספר

לעילוי נשמת

הבה"ח יצחק ז"ל

בן יבדלה"ט הרה"ג ר' זכריה דוד דרחי שליט"א

נלב"ע ז' בשבט תשע"א

שנודרך ביסורים קשים ומרים

וקבלם באהבה ודומיה

ת. נ. צ. ב. ה

תוכן הענינים

ה	השמירה מלחטוא.....
י	המנעות מראייה אסורה.....
יז	אחרי ארי ולא אחרי אשה.....
יח	חומרת החסתכלות.....
טז	גודל השכר.....
כו	סיבת הנסיון בדורנו דווקא.....
מח	שמירת העיניים מביאתו לעולם הבא.....
נט	חשיבות שמירת העיניים.....
לד	כללי השמירה.....

לעילוי נשמת

ר' אריה ב"ר שמואל פיינשטיין זצ"ל

גלב"ע כ"ז אלול תשמ"ח

ת. נ. צ. ב. ה

לע"נ המהורה של הגאון הצדיק
שריד לדור דעה משיירי כנסת הגדולה
גודר גדר ועומד בפרץ
מזן הראב"ד דלונדון עמ"ר
רבנו יוסף צבי בהק"ר ברוך חיים הלוי דינר זצוקלה"ה
נלב"ע אור לארבעה עשר לחודש ניסן תשס"ז
וזוגתו הרבנית הצדקנית אשת חיל עמרת בעלה
מרת יטא בת ר' זאב ע"ה
נלב"ע בין כסה לעשור ח' תשרי תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה.

נר זכרון

לנשמתו המהורה של הגאון הגדול
אשר העמיד תלמידים לאלפים להורותם ולנהותם
בדרך הסלולה העולה ומתעלה בית קל
ברוח ובהכמה בתבונה ובישרות,
רבי משה ב"ר שמואל גפן זצוק"ל
מראשי ישיבת כנסת יצחק - חדרה.
נלב"ע בשם טוב בקדושה ובטהרה עוסק במצוה
מוצאי יום הקדוש יום הכיפורים תשע"ב
וביכו כל ישראל את פטירתו תמרורים.
ת.נ.צ.ב.ה.

"...ונתבונן נא, אדם שצריך ללכת לאיזה מקום, ויכול ללכת בדרך אחרת ולא התחשב והלך בדרך זה, ומכיוון שהגיע למקום שהנשים עומדות שם לבושות שלא בצנעה הרי הוא בוודאי לא יסתכל כי יודע שכתוב לאו מפורש "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" אלא שחושש שמא ה"ו כשיפנה הראש לצד אחר, מכל מקום אפשר שיבוא להסתכלות בנשים דרך הפניית ראשו - כידוע שכן טבע האדם. לכן הוא מתחזק ועוצם עיניו לגמרי, מה היינו אומרים על אדם כזה? הנה אפילו אם לא היה עוצם עיניו, רק היה מפנה הראש לצד אחר ג"כ היינו מחשיבים אותו - אם לא לצדיק, אבל עכ"פ לדונו כרשע ודאי לא היינו דנים אדם כזה, ק"ו שהוא עוצם עיניו ממש הרי הוא הוא בעיניו חסיד גדול. והגמ' קוראת אותו רשע! וכ"ה ברשב"ם, וז"ל: אי דאיבא דרבא אחרינא, ואזיל בהך, רשע הוא, ואע"פ שעוצם עיניו, שלא הי"ל לקרב, אלא להתרחק מן העבירה דקיי"ל [חולין מד] הרחק מן הביעור עכ"ל. והיינו, דביון שיש דרבא אחרינא למה נכנסת במקום סכנה? ונקרא רשע משום שעבר על דברי חז"ל שאמרו הרחק מן הביעור! והנה כהיום בעו"ה שהולכות הנשים ברחוב עוד יותר גרוע ממה שעומדות על הכביסה, אם עובר אחד ועוצם עיניו קוראים לו חסיד והפסוק קורא לחסיד זה רשע! כי יש לך דרבא אחרינא, ומה נכנסת לכאן? ויש לבקש רחמים שיצילנו הקב"ה מכל דבר רע! ... ונזכה לכל טוב סלה.

[לב אליהו ח"ג עמ' רמ"ג]

**”שמירת קדושת העיניים וזהירות
מקריאת עיתונים וספרים אסורים
גורמים שמחה וחיזוק, ומנחילים
שמחת חיים, ושערי תורה ויראת
שמים נפתחים לפניו”**

[שו"ת שבט הלוי אה"ע ח"ד סי' ק"ם]

ועוצם עיניו מראות ברע

בכל יום אנו מזכירים פעמיים את הפסוק –

“ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם”

כולם יודעים את הפסוק הזה, כולם מכירים את המצוה הזאת בתורה

ואעפ”כ הנושא הזה טעון חיזוק

– הנושא של שמירת העיניים, שהוא נסיון גדול בדורינו

הרחוב נורא נורא פרוץ

– אפי’ הרחוב החרדי

והרחוב החילוני על אחת כמה וכמה

הנושא הזה הוא בנפשינו...

בנפשינו ממש.

*

השמירה מלחטוא

החינוך^א אומר על המצוה של “ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם” שזה

לא מצוה רגילה כשאר מצוות התורה,

– כל מצוה ומצוה היא חשובה לאין ערוך, אבל המצוה של ולא תתורו יש לה

יחודיות מעבר למצוה רגילה בתורה, מעבר למצוה רגילה בתרי”ג מצוות.

– ‘שורש מצוה זו נגלה, כי בזה ישמר האדם מחטוא לה’ כל ימיו’

מי שנשמר בשמירת העינים אז הוא שמור מחטוא לה’ כל ימיו

למה?!

– ‘והמצוה הזאת באמת יסוד גדול בדת’

זה יסוד ושורש בכל האידישקייט

‘כי המחשבות הרעות – אבות הטומאה, והמעשים ילדיהן’,

^א וז”ל [מצוה שפ”ז]: שורש מצוה זו נגלה, כי בזה ישמר האדם מחטוא לה’ כל ימיו. והמצוה הזאת באמת יסוד גדול בדת, כי המחשבות הרעות אבות הטומאות, והמעשים ילדיהן, ואם ימות האדם טרם ויליד אין זכר לבנים, נמצאת זאת המניעה שורש שכל הטובות יוצאות הימנה, עכ”ל.

– המחשבה היא האב שמוליד את המעשים

‘ואם ימות האב טרם יוליד – אין זכר לבנים, נמצאת זאת המניעה’

זה שהתורה מנעה אותנו ממחשבות רעות, מראיות אסורות

‘שורש שכל הטובות יוצאות הימנה’

– המצוה הזאת מוגדרת יסוד ושורש,

וכל שאר הדברים נולדים מהיסוד הזה,

רש"י אומר על הפסוק ולא תתורו – כמו מתור הארץ, מלשון לתייר

– תייר הולך ברחוב מסתכל על זה, מביט לשם, מצלם את ההוא,

מה זה התייר הזה?!

...‘הלב והעיניים הם מרגלים לגוף, ומסרסרים לו את העבירות’

יש סרסורים, מתווכים, כמו שיש מתווך לדירות

– כך יש שדכן שמזווג בין האדם לעבירות

מיהו השדכן שמזווג עבירות לבני אדם?

זה הלב והעיניים

איך זה עובד – העין רואה, הלב חומד, והגוף עושה את העבירות,

– זאת אומרת, זה תהליך שמתחיל עם העיניים, קודם כל העיניים רואות ואז

הלב מתעורר לחמוד

ואחרי שהעיניים ראו והלב חמד, מאוד מאוד קשה לעצור את שאר כוחות

הגוף

אבל אם אתה ממית את האב לפני שהוא מוליד תולדות,

אז ממילא אין תולדות

– אם שומרים על העיניים – הן לא רואות, והלב לא חומד

וממילא כלי המעשה לא עושים את העבירות,

ולכן שמירת העיניים זה יסוד שכל האידישקייט שלנו בנוי על זה,

*

החפץ חיים² אומר “והעין הוא הפתח הראשון של יצר הרע”

² וז"ל [שמיה"ל ח"ב פרק ל'] והעין הוא הפתח הראשון של יצר הרע, שדרכו נכנס כח החמדה והתאוה בלב האדם, שעליהם הוזהרנו מן התורה במעמד הר סיני, וכמו שאמרו חכמינו זכרונם

– היצר הרע מחפש פתח להכנס לתוך הבן אדם, והפתח הראשון שהיצר הרע נכנס הוא העיניים,

‘שדרכה נכנס כח החמדה והתאוה בלב האדם, שעליהם הוזהרנו מן התורה במעמד הר סיני’,

– אחד מעשרת הדיברות זה ‘לא תחמוד’,

מה מעורר את החמדה!?

זה העיניים, דרכם נכנס החמדה והתאוה,

‘ועל זה נרמז במגילת איכה בפסוק עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי’

אִיכָה...

אומר החפץ חיים מה זה בנות עירי –

‘והוא רומז על הגוף, שהוא ג”כ מכונה בשם עיר והנה יש רמז שהעין השחיתה לנפשו יותר מכל שאר כוחות הגוף שכולם לא באו אלא לגמור מה שהתחילה עינו.’

– אם דור המדבר שהיו דור דעה, כולם קדושים, כולם טהורים, ולדור הזה

הקב”ה אומר אשר אתם זונים אחריהם

מי זה “אתם”?

– זה נאמר לדור המדבר שלא היה בהם שום פריצות

עד כדי כך שכשחז”ל³ מספרים על מחלוקת קורח ועדתו

– און בן פלת אשתו הצילתו

היא שכנעה אותו ואמרה לו מה אתה מתערב במחלוקת!?

בלברכה: העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים, ועל זה נרמז באיכה: עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי, [והיינו בנות עירי רומז על כוחות הגוף, שהוא גם כן מכונה בשם עיר, וכמאמרם (גדרים ל”ב):] עיר קטנה – זה הגוף, ורמז שהעין השחיתה לנפשו יותר מכל שאר כוחות הגוף, שכולם לא באו לגמור אלא מה שהתחיל בעיניו], עב”ל.

³ וז”ל [סנהדרין קי.]: און בן פלת אשתו הצילתו אמרה ליה מאי נפקא לך מינה אי מר רבה אנת תלמידא ואי מר רבה אנת תלמידא אמר לה מאי אעביר הואי בעצה ואשתבעי לי בהדייהו אמרה ידענא דכולה כנישתא נינהו דכתיב כי כל העדה כולם קדושים אמרה ליה טוב דאנא מצילנא לך אשקתיה חמרא וארויתיה ואגניתיה גואי אותבה על בבא וסתרתיה למזיה כל דאתא חזיה הדר אדהכי והכי אבלעו להו, עב”ל.

– מה ייצא לך מזה?

אם משה רבינו יזכה אתה תהיה תחתיו, ואם קורח יזכה אתה ג"כ תהיה תחתיו,
אז מה יש לך מזה,

והוא השתכנע, אבל הוא אמר לה – ואיך אני מתחמק מהעסק הזה, הרי
נשבעתי להם שאני אהיה בחבורה,
אמרה לו אשתו אני אסדר את הענינים,

היא השקתה אותו וחלב ויהשכיבה אותו לישון
והלכה והתיישבה בפתח האוהל ופשוט מאוד –

הורידה את המטפחת מהראש,
זה הכל,

הורידה את המטפחת,

אח"כ באו לקרוא לו, הגיע השליח ודפק בדלת,

היא פותחת...

הוא רואה שיער, הוא בורח,

הוא לא ניסה דרכים איך לקרוא לו,

– ראה שיער מגולה, ברח,

וכך שליח אחר שליח כולם ברחו, ואון בן פלת ניצל,

– על מי מדברים?! על הרשעים שהיו בעדת קורח,

על הרשעים שנבלעו באדמה ונשרפו,

אותם הרשעים ראו שיער מגולה

– ברחו

ואעפ"כ לדור הקדוש והטהור ההוא, התורה אומרת "אשר אתם זונים אחריהם",

– אז מה אנחנו נגיד בדור שלנו?!

הדור שלנו שכ"כ פרוץ!!

שנשים מסתובבות ברחוב כמו בהמות ממש

כמו בעלי חיים,

בלי שום בושה – מעורטלות לגמרי,

– כמה הפסוק צועק על הדור שלנו "אשר אתם זונים אחריהם",

ועוצם עיניו מראות ברע ----- יב

כמה ה"ולא תתורו" מזהיר אותנו שלא נסתכל היכן שאסור להסתכל!!
ואם יבוא מישהו ויגיד, נו בסתמא...

כל הזהירויות האלו, כל המכשולים האלו יכולים להיות אצל
ריקים ופוחזים, אצל אנשים שרחוקים מתורה ומיראת שמים
- אבל אנחנו בני תורה, יושבים ולומדים כל היום עוסקים בתורה, ביראת
שמים, בתפילה ובמוסר, מדקדקים במצוות קלה כבחמורה,
לא עלינו נאמרו הדברים האלו,
לא עלינו זה ישפיע הדברים האלו,
כך הוא יחשוב לעצמו...

בן...

בחור לפעמים יכול להסתובב ולהרגיש, אני מחוסן, לי זה לא יזיק,

*

חז"ל אומרים,⁷ "המרצה מעות לאשה מידו לידה"

- הוא מעביר כסף מהיד שלו ליד של אשה

"כדי להסתכל בה"

- אין שום איסור להעביר דברים מיד ליד אשה

אין איסור כזה ואף אחד לא צריך לחפש חומרות

אבל אם הוא מעביר כסף לידה

"כדי להסתכל בה"

במה הוא מסתכל?!

- לא במקום מגולה, לא במקום פרוץ,

בסך הכל ביד שלה, היא מושיטה את היד שלה בשביל לקבל את הכסף והוא

מתכוון להסתכל

אי...

אומרים חז"ל נורא נוראות

⁷ וז"ל [ברכות סא.]: ת"ר המרצה מעות לאשה מידו לידה כדי להסתכל בה אפילו יש בידו תורה ומעשים טובים כמשה רבינו לא ינקה מדינה של גהינם שנאמר יד ליד לא ינקה רע לא ינקה מדינה של גהינם, עכ"ל.

תשמעו טוב...

אפילו יש בידו תורה ומעשים טובים

באיזו דרגה? כמה תורה יש לו?

היו אומרים יש לו תורה כמו החזון איש,

מה???

כמו החזון איש???

- לבן אדם מלא בתורה כמו החזון"א יכול לקרות משהו אם הוא

מסתכל ביד של אשה???

- לא כמו החזון"א! הרבה הרבה יותר!

- אולי כמו הרעק"א, כמו הקצות, כמו התיבות???

לא! הרבה יותר!

- אז כמו מי? כמו "הגאון" מוילנא?

- הרבה הרבה יותר!

נו, אז לאן אנחנו נגיע? כמו הראשונים?

הרבה יותר!

- כמו הגאונים?

- עוד לא התחלת להגיע בכלל!

כמו האמוראים, כמו התנאים?

- לא, הרבה יותר!

- אז לאן נגיע???

אומרים חז"ל...

- "אפילו יש בידו תורה ומעשים טובים כמשה רבינו"

- יש מישהו יותר גדול ממשה רבינו?

איין! שיא השיאים, שיא הפסגות -

זה "משה רבינו",

אתה שומע?

"אפילו יש בידו תורה ומעשים טובים כמשה רבינו לא ינקה מדינה של גהינם"

אם הוא מסתכל -

לא על מקום פרוץ

בסך הכל על הירד של האשה,

“לא ינקה מדינה של גהינם”

אז אנחנו יכולים לומר עלי זה לא ישפיע, אותי זה לא יזיק?

*

כתוב בירושלמי,⁷ מאי דכתיב “אל תאמן בעצמך עד יום מותך”?

מעשה בחסיד זקן אחר

– הוא היה חסיד שהירושלמי מעיד עליו שהוא חסיד,

שהיה שונה ‘אל תאמן בעצמך עד זקנותך’,

– הוא אמר אני זקן, אני מכיר את עצמי טוב, ואני יודע שלא אכשל

היצר הרע לא שולט עלי,

מספר הירושלמי –

הגיעה שיִדָּה אחת שהלבישה את עצמה בלבוש אשה, ופיתתה את החסיד

הזה לדבר עבירה,

– והוא נכשל

ואחרי שנכשל היה זועק זעקות גדולות ומרות,

איך קרה שנכשלתי?!

באה לפניו השיִדָּה ואמרה לו, אל תצטער אני בסך הכל שיִדָּה – ולא נכשלת בעבירה,

אבל באתי ללמד אותך שלא תאמר ‘אל תאמן בעצמך עד זקנותך’!

– אף אחד לא מחוסן, אף אחד לא יכול לומר לי זה לא יקרה,

* * *

המנעות מראייה אסורה

ר' משה מרדכי שולזינגר זצ"ל סיפר פעם שמרן ר' חיים שמואלביץ זצ"ל

היה בא מירושלים לתל אביב,

⁷ וז"ל [שבת ח.]: תמן תנינן אל תאמן בעצמך עד יום מותך, מעשה בחסיד אחד שהיה יושב ושונה

אל תאמן בעצמך עד יום זקנותך, כגון אני, אתת חדא רוחא ונסיתיה, ושרי תהי ביה אמרה ליה

לא תצוק רוח אנא אזול ואישתוי לחברך, עב"ל.

היה עוזב מפעם לפעם את ישיבת מיר, ובא לומר שיחת מוסר ב'בית המוסר'
שהיה בבית כנסת בתל אביב
אָה...
ר' חיים שמואלביץ היה אביר המגידים, אביר בעלי המוסר, אני זוכר ששמעתי

אותו כשהייתי ילד, עד היום זה חדור בי, היה לו כושר שיכנוע עצום,
ופעם אחת באמצע השיחה הוא אמר, היום זו פעם האחרונה שהגעת, ויותר
אני לא מגיע!
מה קרה?

נכשלתי בראיה אסורה ויותר אני לא יכול להגיע,
- כל הזיכוי הרבים, כל ההתעוררות, כל החיזוק שהוא היה עושה,
הכל הכל לא כדאי אם בדרך הוא נכשל בראיה אסורה,

- ר' חיים שמואלביץ פחד על עצמו,
אז בחר בן שש עשרה יכול לומר לי זה לא יזיק?
פעם אחת הגיע בחר לר' אליהו לאפיאן זצ"ל, בחר מצויין, ירא שמים,
מתמיד, כל מעלה נכונה היה בו.
והוא בא לר' אליה לבקש רשות להעדר מסדר ג'.
כך...

היום בחורים בישיבה קטנה מרגישים את עצמם, מה?! מי צריך לבקש רשות.
- פעם לא היו דברים כאלו

- אתה רוצה להעדר מהישיבה, תבקש רשות מהמשגיח!
והאלטער בוחר ביקש מר' אליה להעדר מהישיבה,
מה קרה?

יש לו חתונה משפחתית.

ור' אליה ידע שבמשפחה המורחבת יש מזרחיסטים והוא התחיל להתעניין
מי מתחתן, איפה החתונה?
- כן, החתונה מהפלג הזה של המשפחה,

והוא שואל אותו ומה עם קדושה, צניעות? איך זה יתנהל?
והבחור התחיל לגמגם,

אָההמ...

– איך חתונה תתנהל על טהרת הקדושה או לא?

הוא עונה לו זו חתונה מעורבת,

חתונה מעורבת?!

ואתה רוצה ללכת לשם?!

הרב, זו משפחה קרובה מאוד, כמובן שלמשפחה שלנו מקציבים שולחנות נפרדים, בהפרדה מלאה, עם וילונות. והאוכל – הזמינו עם הכשר מיוחד, ואבא שלי מפקח על זה, כמובן שבריקודים אנחנו לא נהיה שם, זה רק לחופה ולסעודה.

חתונה מעורבת ואתה חושב ללכת???

– ר' אליה לא מבין איך הוא חושב ללכת,

– כבוד הרב, אני לא נולדתי היום, אני לא בחור בישיבה קטנה, וגם לא בתחילת ישיבה גדולה, ספוג בי הרבה יראת שמים, למדתי הרבה ספרי מוסר, ואני יודע בבירור שזה לא יזיק לי.

ר' אליה רק שמע את זה – הוא לא היה צריך לשמוע יותר, הוא מיד התרומם, נתן דפיקה על השולחן וצעק עליו...

– בחור צעיר, אני כבר מתקרב לגיל תשעים, בעין אחת אני לא רואה בכלל, ובעין שניה מאד מטושטש, ועם רגל אחת בקבר, ואני יודע על עצמי שח"ו אם הייתי משתתף בחתונה כזאת, זה היה מחריב לי את כל האידישקייט שלי, הייתי יורד ירידה נוראה ועצומה בכל היראת שמים שלי, ואתה בחור צעיר עם שתי עינים בריאות, ושתי רגלים בעולם הזה,

אתה אומר לי זה לא יזיק?!!

– תפס אותו בצוואר, הוציא אותו החוצה, וטרק עליו את הדלת!

ר' אליה...

ר' אליה לאפיאן...

קדוש וטהור, צדיק ונשגב – לי אני בטוח שזה יזיק, לך זה לא יזיק?!

*

מֶרֶן הַחֶפֶץ חַיִּים יֵשֵׁב פֶּעַם בְּבֵית שֶׁל בְּאַלְעָבוּס חֲרָדִי וּמִסֵּר שִׁיעוּר לְתַלְמִידִים, בְּאַמְצַע הַשִּׁיעוּר נִכְנָסָה יְלֵדָה קֶטְנָה שֶׁל הַבְּאַלְעָבוּס – צְנוּעָה

לגמרי – לקחת משהו ויצאה, אחרי כמה דקות נכנסה והחזירה, ואחרי כמה דקות שוב נכנסה לקחת משהו אחר.
פנה אליה החפץ חיים ואמר לה –

מִידָאָלֶע וואס מײַנסטו?

אז מײַר זײַנען מלאכים?

וואס דריסטע זאך אין און צוריק?*

ר' חצקל לווינשטיין אמר פעם בשמועס'ן לבחורים על שמירת העינים,

כשאני הולך לישיבה –

אני מפחד שמא אכשל בראיה אסורה,

– מי שיודע היכן היה הבית של ר' חצקל זה היה מאחורי כולל פוניבז' –

כמה עשרות מטרים והוא מפחד שמא יכשל בראיה אסורה,

– נו, אז מה אני עושה!?

– לפני שאני יוצא מהבית, אני מכין דבר תורה שעליו אני חושב בדרך,

הולך במהירות ומסתכל עם העינים על הרצפה עד שאני מגיע לישיבה ורווח לי.

ר' חצקל בדרך הזאת מפחד!

– מי יכול לומר לי זה לא יזיק?!

הא? מי יכול לומר??

* * *

אחרי ארי ולא אחרי אשה

ר' שלום שבדרון זצ"ל סופר על ר' אהרון קוטלר זצ"ל שכשהוא היה ראש

ישיבה בקלעצק, הוא היה גר רחוק מהישיבה, והדרך מהבית לישיבה היתה

מלאה פריצות, אז הוא היה הולך דרך החצירות,

* תרגום: ילדה מה את חושבת?

שאנחנו מלאכים?

מה את מסתובבת כאן הלך וחזור?

- הוא מצא דרך לעבור מהבית לישיבה דרך חצירות וכך היה הולך, ויש חצירות שלא תמיד פתוחות אחת לשניה אז הוא היה מטפס על הגדירות - ר' אהרון קוטלר, מקפץ על ההרים מדלג על הגבעות, ופעם אחת היו אצלו בבית שני בחורים ודיברו איתו בלימוד, והגיע הזמן ללכת לישיבה והוא אמר להם אתם רוצים ללכת איתי?! אני לא הולך מהרחוב, אני הולך דרך חצירות, טוב, נלך עם הרב, והם לא הבינו, הוא מדלג, קופץ, כמו ילד קטן, פתאום הם הגיעו לחצר, הם מסתכלים - ורואים שני כלבים מפחידים, ולא העיזו להכנס.

- ר' אהרון אמר להם, אם אתם רוצים ללכת דרך הרחוב, הנה יש לכם כאן סימטה ותצאו לרחוב, אני הולך מכאן, הוא ראה שהם מהססים אז הוא אמר להם, תתפסו בקצוות של הפראק שלי ותלכו איתי, אני מבטיח לכם שלא יקרה לכם כלום, וכך היה הוא טיפס והם אחריו. קפצו פנימה, והכלבים מיד רבצו על הריצפה, לא יחרץ כלב לשונו, ועברו את החצר, "אחרי ארי ולא אחרי אישה"

אי...

ר' אהרון קוטלר פעם אחת הלך ברחוב, ובקרן זווית נתקל בראיה אסורה, הוא נעמד ליד הקיר והתחיל לבכות ואמר -

רבוננו של עולם את כולם בשואה לקחת, למה אותי השארת?

- ר' אהרון קוטלר עם כל הגדלות, עם כל התורה של אמריקה, ראה ראייה אסורה באונס

את כולם לקחת, למה אותי השארת?

- למה לי חיים?

תראו את החומרה של הדברים, תראו על מה מדובר כאן.

* * *

חומרת ההסתכלות

צריכים לדעת להתייחס נכון לנושא הזה, ההתייחסות בדרך כלל לנושא הזה, זה צדקות, פרישות, מי ששומר על העיניים, מי שמוריד את המשקפיים ברחוב, או מסתכל על הריצפה כשהוא הולך, הוא נראה איזה תלוש.

לא!!!

לא!!!

לא!!!

הרמב"ם¹ כותב על העשרים וארבע דברים שמעכבים את התשובה – הוא מחלק אותם לסוגים שונים, "ומהם חמישה, העושה אותם אין חזקתו לשוב מהם, לפי שהם דברים קלים בעיני רוב בני אדם, ונמצא חוטא והוא ידמה שאין זה חטא, הדבר השלישי – המסתכל בעריות, מעלה על דעתו שאין בכך כלום, שהוא אומר וכי בעלתי או קרבתי אליה?!

– "והוא אינו יודע שראיית העיניים עון גדול שהיא גורמת לגופן של עריות"

– לא צריך לעשות שום מעשה, עצם הראיה זה איסור, שנאמר ולא תתורו, קודם כל לדעת שזה עבירה, לא מדברים על צדקות,

מי שלא שומר על העיניים שלו, הוא עברין!

הגמרא¹ אומרת "לא יהלך אדם אחרי אשה בדרך", לא מדברים על אשה פרוצה, אשה צנועה וחסודה, "נזדמנה לו בגשר, יסלקנה לצרדין, וכל העובר אחרי אשה בנהר [מגבהת בגדיה שלא להירטב – רש"י] ומסתכל בה – בכפות הרגליים – אין לו חלק לעולם הבא! הוא לא יישרף בגהינם חודש, חודשיים, – הוא מאבד את כל הניצחיות בראייה אסורה. רבתי..."

הרחוב שלנו הרבה יותר גרוע מהנהר של הגמרא – בנהר הזה, הכפות רגליים מגולות וברחוב שלנו נשים הולכות ערומות כן, כן, ערומות!

ומי שהולך ברחוב ולא שומר על העיניים שלו, בלי שום ספק – הוא מאבד את העולם הבא שלו, "ולא יראה כך ערוות דבר ושב מאחריך", השכינה עוזבת

¹ רז"ל [פ"ד מהל' תשובה ה"ד]: ומהן חמשה העושה אותן אין חזקתו לשוב מהן לפי שהן דברים קלים בעיני רוב האדם ונמצא חוטא והוא ידמה שאין זה חטא, ג. והמסתכל בעריות, מעלה על דעתו שאין בכך כלום שהוא אומר וכי בעלתי או קרבתי, והוא אינו יודע שראיית העיניים עון גדול שהיא גורמת לגופן של עריות. שג' ולא תתורו אחרי לבבכם, עכ"ל.

¹ רז"ל [ברכות ס"א]: לא יהלך אדם אחורי אשה בדרך ואפי' אשתו נזדמנה לו על הגשר יסלקנה לצרדיים וכל העובר אחורי אשה בנהר אין לו חלק לעולם הבא, עכ"ל.

אותו, אין שום סיכוי להגיע למשהו בלימוד כשלא שומרים את העיניים, יצרו של אדם מתגבר ומתחדש עליו בכל יום ואלמלא אין הקב"ה עוזרו אי אפשר לו – אז מי שמסלק את השכינה ממנו, איזה סיכוי יש שהקב"ה יעזור לו פעם?!

*

הח"ח פעם הגיע לכנסיה הגדולה בוולנא, היו שם כל גדולי ישראל, התכנסו לשם שמים. לחזק את בדקי היהדות בכל הארצות, והכינו אולם גדול, וגם היתה עזרת נשים, והתערור וויכוח בין העסקנים האם המחיצה מספיק גבוהה – זה היה מעל גובה בן אדם, אבל אולי מישהי גבוהה תעמוד על קצה האצבעות, על איזה שרפרף, או כיסא, אולי צריך להגביה את המחיצה, היה נערווים, ואמרו בא נשאל את החפץ חיים, והח"ח אומר להם במתק לשונו, אתם יודעים מה האסון הכי נורא שיכול לקרות ליהודי?!

מה?!

אני אגיד לכם, אם הקב"ה עוזב את הבן אדם! ואני אביא לכם ראיו', דוד המלך אומר בתהילים "גם כי אלך בגיא צלמוות" – איזה צרות אין שם? "לא אירא רע כי אתה עמדי" – הקב"ה איתי, מתי דוד אומר שהוא מפחד? "הסתרת פניך הייתי נבהל" – הקב"ה מסתיר את פניו רגע אחד, דוד מאבד עשתונות,

אז מה הדבר הכי נורא שיכול לקרות ליהודי?!

– "הסתרת פניך",

ומתי הקב"ה עוזב את היהודי?

"ולא יראה בך ערוות דבר ושב מאחריך"

אם ח"ו יהודי נכשל בערוות דבר, הוא מסלק את הקב"ה, וממילא – אמר להם הח"ח – בנושא הזה, כל הידור, וכל חומרא לא מיותרים, נכון שזה אויז גייעטן

נכון שעל פי ההלכה זה בסדר,

אבל כל הידור וכל חומרא שאפשר לעשות בנושא הזה צריך לעשות, בגלל שצריכים לדעת במה מתעסקים, באיזה דבר מפחיד,

איזה אסונות יכולים לקרות אם ח"ו יש מכשול.

* * *

גודל השכר

ומצד שני צריכים לדעת את גודל השכר למי ששומר עינו, כמה משתלם להשקיע בנושא הזה, בספר חסידים כתוב¹ "מי שעוצר רוחו ומשפיל עינו מהביט אל נשים, לעתיד לבוא יהיה לפנים ממלאכי השרת",
- "לפנים ממלאכי השרת",

הוא יקבל כזה עוה"ב שכל המלאכים והשרפים לא זכו לזה,
למה?! כי הוא "עוצם עינו מהביט אל נשים",
"ועליהם נאמר מה פעל א-ל,

- יש דברים שהמלאכים לא יודעים והם שואלים את הצדיקים מה פעל א-ל,
במדרש כתוב "ר' מנשיא בר בריה דר' יהושע בן לוי אמר מצינו שכל מי שרואה דבר ערווה ולא זן עינו ממנו"
- צריכים לדעת אם נזדמן לרגע דבר ערווה ומיד מזיזים את העיניים
לא קרה שום דבר.

עיקר הבעיה שהוא זן עינו ממנה, רואים וממשיכים להסתכל,
"כל מי שרואה דבר ערווה ואינו זן עינו ממנה"
- הוא לא שוטף את העיניים שלו בערווה הזאת,
הוא לא משביע את תאוות הראיה, אלא הוא מיד מזיז את עינו,
"זוכה לקבל פני שכינה"

- הרי כל השאיפות שלנו, כל הציפיות שלנו זה...
"צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה"
זה התענוג הגדול מכל התענוגים, והעידון הגדול מכל העידונים,
מי זוכה בזה?!

"כל מי שרואה דבר ערווה ואינו זן עינו ממנה, זוכה לקבל פני שכינה",
מתני זה?!

¹ "וז"ל [סעי' ק"מ]: מי שעוצר רוחו ומשפיל עינו ורוחו מהביט אל נשים ואינו מדבר דברים בטלים וסובל כעס ואינו מתגאה ועוסק בתורה ובמעשים טובים, לעתיד לבא יהי' לפנים ממלאכי השרת ועליהם נאמר כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל א-ל,

“ועוצם עיניו מראות ברע”

“מלך ביופיו תחזינה עיניך”

המדרש^ט מספר מעשה נורא, וכל פעם שאני מספר את זה אני מתרגש מחדש, מעשה בר' מתיא בן חרש שהיה יושב בבית המדרש ועוסק בתורה, והיה זיו פניו דומה לחמה וקלסתר פניו דומה למלאכי השרת, שמעולם לא נשא עיניו לאשה בעולם, פעם אחת עבר שטן ונתקנא בו, אמר אפשר אדם כמו זה לא חטא?! אני צריך לנסות להחטיא אותו, אמר לפני הקב"ה, רבש"ע ר' מתיא בן חרש מה הוא לפניך?! אמר לו צדיק גמור, אמר לפניו תן לי רשות ואסיתנו לדבר עבירה, אמר לו אין אתה יכול – לא יעזור לך כלום ר' מתיא בן חרש באמת שמור, הוא באמת יכול להאמין בעצמו, אמר לו אעפ"כ תן לי רשות, אמר לו לך.

מספר המדרש –

נדמה לו כאשה יפה שלא היתה כדמותה מעולם, מימות נעמה אחות תובל קין, שטעו בה מלאכי השרת – מלאכי השרת נתאו לאשה אחת בעולם, היא היתה נעמה, אין לנו מושג ביופיו השמיימי שלה, שמלאכי השרת טעו בה.

^ט וז"ל [ילקו"ש פר' ויחי קסא]: מעשה בר' מתיא בן חרש שהיה יושב בבית המדרש ועוסק בתורה והיה זיו פניו דומה לחמה וקלסתר פניו דומה למלאכי השרת, שמימיו לא נשא עיניו לאשה בעולם, פעם אחת עבר שטן ונתקנא בו אמר אפשר אדם כמו זה לא חטא אמר לפני הקב"ה רבש"ע רבי מתיא בן חרש מה הוא לפניך א"ל צדיק גמור הוא, אמר לפניו תן לי רשות ואסיתנו א"ל אין את יכול לו אעפ"כ א"ל לו לך, נדמה לו כאשה יפה שלא היתה כדמותה מעולם מימות נעמה אחות תובל קין שטעו בה מלאכי השרת שנאמר ויראו בני האלקים את בנות האדם עמד לפניו כיון שראה אותו הפך פניו ונתן לאחוריו, שוב בא ועמד לו על צד שמאלו הפך פניו לצד ימין היה מתהפך לו מכל צד, אמר מתירא אני שמא יתגבר עלי יצה"ר ויחטיאני מה עשה אותו צדיק קרא לאותו תלמיד שהיה משרת לפניו א"ל לך והבא לי אש ומסמר הביא לו מסמרין ונתנום בעיניו כיון שראה השטן כך נזדעזע ונפל לאחוריו, באותה שעה קרא הקב"ה לרפאל המלאך א"ל לך לרפא את ר' מתיא בן חרש, בא ועמד לפניו אמר לו מי אתה אמר לו הנני רפאל ששלחני הקב"ה לרפאות את עיניך, אמר לו הניחני מה שהיה היה, חזר לפני הקב"ה אמר לפניו רבונו של עולם כך וכך אמר לי מתיא אמר לו לך ואמור לו אני ערב שלא ישלוט בו יצר הרע, מיד רפא אותו, מכאן אמרו חכמים כל מי שאינו מסתכל בנשים על אחת כמה וכמה באשת חברו אין יצה"ר שולט בו, עב"ל.

וכך התחפש השטן לאשה כזאת ועמד לפניו, כיוון שראה אותו, הוא הבחין, הפנה פניו ונתן לאחוריו. שוב בא לשמאלו, הפך פניו לצד ימין, והיה מתהפך לו מכל צד, מסתובב לפה, הוא בא משם, מסתובב לשם, בא לפה, ר' מתיא רואה שהוא לא מתפטר ממנו, אמר – מתיירא אני שמא יתגבר עלי יצר הרע ויחטיאני, ר' מתיא בן חרש התחיל לרעוד,

לפחד,

לשקשק,

– אני יודע מה יכול לקרות פה?!

– יש כאן איזה משהו, שאני מנסה לברוח ממנו והוא רודף אחרי, מה עושים?!

מה עשה אותו צדיק?

קרא לאותו תלמיד שהיה משרת לפניו,

אמר לו לך והביא לי אש ומסמרים, הביא לו.

נטל את המסמרים ונתנם באש, ונתנם בעיניו!

– לקח את המסמרים וסימא את העיניים שלו

זהו, גמרנו, עכשיו אני שמור.

עכשיו אני בטוח,

– כיוון שראה שטן כך נזדעזע ונפל לאחוריו,

– נשבר כל הכח של השטן,

באותה שעה קרא הקב"ה לרפאל המלאך, אמר לו לך לרפא את ר' מתיא בן חרש, – תרפא את העיניים שלו, לא מגיע לו להיות עיוור,

בא ועמד לפניו, אמר לו מי אתה?

אמר לו הנני רפאל ששלחני הקב"ה לרפאות את עיניך

אמר לו, הניחני, מה שהיה היה – הוא פחד שזה יקרה לו עוד פעם,

לא רוצה, תניח אותי כך,

– חזר לפני הקב"ה, אמר לפניו, רבש"ע, כך וכך אמר לי מתיא,

מה עושים עכשיו?

הא?

אמר לו לך ואמור לו – תגיד לו בשמי "אני ערב לך שלא ישלוט בך יצר הרע"

עכשיו כבר הקב"ה לוקח ערבות,

"אני ערב לך שלא ישלוט בך יצר הרע"

אין לך יותר ממה לחשוש,

אני ערב,

מיד ריפא אותו,

- ר' מתיא הסכים שירפאו אותו,

נו....

אז אנחנו שומעים כזה סיפור, אנחנו אומרים, ר' מתיא בן חרש - נו...

אתה מדבר על קדוש שבקדושים, צדיק וטהור,

מה זה שייך לנו?

- מסיימים חז"ל -

"מכאן אמרו חכמים שכל מי" - כל מי שיושב כאן

"כל מי שאינו מסתכל בנשים, ועל אחת כמה וכמה באשת חבריו" -

אין יצר הרע שולט בו

- כל מי שמקבל על עצמו לשמור את העיניים היצר הרע לא שולט בו,

הקב"ה מבטיח,

מי לא רוצה הבטחה מהקב"ה?!

אל תחשבו שזה היה רק לר' מתיא בן חרש, עם כל הניסיון העצום,

לא!

- כל אחד ואחד שמקבל על עצמו לשמור את העיניים שלו,

היצר הרע לא שולט בו,

וזה כדאי!

כדאי להשקיע!

הבן איש חי כותב דבר נורא, למה הגיע לר' מתיא בן חרש את הניסיון הנורא

הזה? ולמה הוא היה צריך להגיע למצב שיסמא לעצמו את העיניים?

זה היה הרי נורא נוראות באותם רגעים,

למה זה הגיע לו?

אומר הבן איש חי, שר' מתיא בן חרש היה גלגול של פלטי בן ליש, חז"ל

מספרים, שמיכל בת שאול, דוד המלך קידש אותה במאה ערלות פלשתים, שאול

המלך אמר לו תלך להרוג בפלשתים, ותביא לי מאה ערלות, ואני אתן לך את הבת שלי מיכל לאשה, והוא הביא לו מאה ערלות, ואח"כ היה וויכוח בן שאול לדוד האם הקידושין חלו או לא, שאול סבר שהקידושין לא חלו, ודוד סבר שהקידושין חלו, ומכיוון ששאול סבר שהקידושין לא חלו הוא נתן את מיכל לפלטי בן ליש, אבל פלטי בן ליש חשב שאולי דוד צודק והקידושין כן חלו, אומרים חז"ל –

“נעץ חרב בינו לבינה ואמר, כל הנכשל בזה יידקר בזה”,

– זה היה הסימן כל הזמן שעצר בעדו מלהתקרב אליה, הוא היה איתה שנים, ולא התקרב אליה, לא התקרב אליה בכלל,

וחז"ל משבחים ומפארים את הנסיון הגדול שפלטי בן ליש עמד בו בצורה נשגבה מאוד, עד כדי כך שחז"ל קוראים עליו את הפסוק – “רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה”,

מבארים חז"ל, “רבות בנות עשו חיל” – זה יוסף עם אשת פוטיפר, ובעז עם רות, שהיה להם נסיון גדול והם עמדו בו,

אבל, “ואת עלית על כולנה” – פלטי בן ליש עולה על כולם, הנסיון שלו היה עצום, שהוא היה איתה שנים, ולא התקרב אליה,

ועוד אומרים חז"ל, “שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל”

ומבארים חז"ל, “שקר החן” – זה יוסף, אבל זה “שקר” לעומת הנסיון הגדול של פלטי בן ליש,

“והבל היופי” – זה בעז, אבל זה “הבל” לעומת –

“אשה יראת ה' היא תתהלל” – שזה היה פלטי בן ליש, שהיה שנים עם מיכל

ולא התקרב אליה בכלל,

אומר הבן איש חי דבר נורא, הוא לא התקרב אליה,

הוא לא נגע בה,

לא כלום,

אבל בראיה הוא נכשל!

בראיה הוא נכשל,

– וכיוון שהוא נכשל בראיה, העיניים הרוחניות שלו נפגמו, והרי עיקר העוה"ב הוא בעיניים, שצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה, ע"י העיניים הרוחניות, וכיוון שפלטו בן ליש היה לו פגם לפי הדרגה שלו, אז הוא היה צריך להתגלגל עוד פעם בגופו של ר' מתיא בן חרש ולעבור את כל הנסיון העצום, ולשים מסמרים בעיניים שלו, ואז הוא תיקן את הפגם ויכול ליהנות מזיו השכינה.

נורא נוראות!

*

סיבת הנסיון בדורנו דווקא

שמעתי פעם מר' דן סגל שאמר למה הקב"ה זימן דווקא לדור שלנו
את הנסיונות הקשים האלו,
של פריצות,
של הערווה,
של שמירת העיניים,

למה נותנים לדור שלנו להתנסות בנסיונות האלו שכ"כ קשים, מה שלא היה אף פעם בכל ההיסטוריה, מאז בריאת העולם ועד הדור האחרון לא היתה כזאת פריצות, לא היו כאלו נסיונות נוראים, למה זה הזדמן דווקא לדור שלנו?
אמר ר' דן סגל דברים נוראים, שכל בן תורה חייב לדעת אותם, הוא הביא חז"ל שאומרים שכל מי שזוכה לתקן את העיניים, מתקן בכך את כל החבילה, בין מגלגול זה ובין מגלגול קודם,
כידוע, הגאון מווילנא אמר שבזמנינו רובא דרובא מהנשמות שנמצאות זה מגלגולים קודמים, כל אחד כבר היה כאן פעמיים או שלוש או עשר פעמים, והוא מתגלגל כדי לתקן את הנשמה שלו,

הוא מגיע עוד פעם לתקן,

ועוד פעם לתקן,

וחז"ל אומרים שמי שזוכה לתקן את העיניים מתקן ע"י כך את כל החבילה,
בין מגלגול זה ובין מגלגול קודם,

אומר ר' דן סגל – שבמשך כל הדורות מי שלא הצליח לתקן, התגלגל עוד פעם, היה לו עוד סיכוי לתקן,

אבל היום שאנחנו הגענו למצב של עקבתא דמשיחא מממש,

או-טו-טו-טו-טו-טו משיח מגיע,

כל הסימנים של עקבתא דמשיחא מתקיימים במלואם, הגאולה עומדת מממש בפתח, אי אפשר לדעת מתי זה יהיה, זה יכול להיות עכשיו, ייכנסו בדלת ויאמרו-

“המשיח הגיע”

“המשיח הגיע”

– אולי זה יהיה אחרי השיחה, אולי מחר בבוקר, יקומו בבוקר ויהיה רמקולים עוצמתיים שהמשיח הגיע, זה יכול להיות גם מחרתיים, אנחנו מחכים בכל יום שיבוא, הגאולה עומדת מממש בפתח,

נו...

ועוד צריכים לעשות את התיקון האחרון, בשביל שנוכל לזכות,

– הקב"ה אוהב אותנו, הוא רוצה שכל אחד יזכה,

הרי אתם יודעים שאחרי שהמשיח יבוא, זה מוגדר בקהלת –

“ימים שאין בהם חפץ”, ימים שאין בהם לא זכות ולא חובה,

אחרי שהמשיח יבוא הקב"ה ישחט את היצר הרע,

זהו...

גמרנו...

יותר א"א לתקן כלום,

כפי שאני אהיה בזמן שהמשיח יגיע, כך אני אשאר לדורי דורות, לנצח נצחים,

והקב"ה שכ"ב אוהב אותנו ורוצה שנזכה להתעלות,

שנהיה בדרגא שאנחנו צריכים להיות,

– אז הוא מזמן לנו את כל הנסיונות,

חז"ל אומרים שנסיון זה מלשון "נס", להתנוסס, להתעלות, להתרומם,

הקב"ה מזמן את כל הנסיונות שצריכים לרומם אותנו. לתקן אל כל החבילה, לכל אחד יש פעקאל'ה של שרצים שתלוי בו, ומהגלגול הזה ג"כ כל אחד יודע את כל העבירות שלו, ומה הוא יודע מגלגול קודם? – כמה עבירות יש לו?!

אז לתקן את כל החבילה זה ע"י שמירת העיניים, ולכן הקב"ה מזמן את כל הפריצות לדור שלנו, כדי שכן תורה ייצא לרחוב וישמור את העיניים ויזכה

למלך ביופיו תחזינה עיניך

זה המטרה וצריכים מאוד להשמר,

* * *

שמירת העיניים מביאתו לעולם הבא

הח"ח כותב,⁷ שאם אדם לא היה נזהר בעודו בחיים בזה העוון ובכח הראיה שלו, והיה הפקר אצלו להביט במה שאסרה תורה, שיידע בבירור שלעתיד לבוא יהיה כסומא,

סומא חשוב כמת, ולעתיד לבוא ולנצח נצחים –

מי שלא שמר את העיניים יהיה סומא ולא יוכל להביט באור ה',

”והנה ערך הקלקול בעיניו תלוי כפי ערך הפקירו”

– ככל שאתה מופקר יותר בתחום הזה, כך תהיה יותר סומא לעתיד לבוא,

”וכמה יתמרמר על זה בסוף שתחת רגע אחד של הנאה בכל פעם שהלעיטו היצר בפיתויו, השחית את עיניו והחשיכם, במה שהמשיך בכל פעם את רוח הטומאה של רוח זנונים עליהם,

– אז הקב"ה רוצה שאנחנו לא נהיה סומים, שנהיה עם עיניים פתוחות,

שנוכל באמת ליהנות מזיו השכינה, ולכן זימן לנו את כל הנסיונות,

* * *

⁷ וז"ל [שמייה"ל ח"ב פרק ל]: ונמצא לפי זה אם לא היה נזהר בעודו בחייו בזה העולם בכח הראיה שלו, והיה הפקר אצלו להביט במה שאסרה תורה, יידע בבירור כי לעתיד לבוא יהיה כמו סומא, ולא יוכל להביט באור ה', ודוגמת מי שהוא חולה בעיניו, אינו יכול לראות באור השמש, והנה ערך הקלקול בעיניו תלוי לפי ערך הפקירו, וכמה יתמרמר האדם על זה לבסוף, שתחת רגע אחד של הנאה בכל פעם שהלעיטו היצר בפיתויו, השחית את עיניו והחשיכם, במה שהמשיך בכל פעם את רוח הטומאה של רוח זנונים עליהם, עכ"ל.

חשיבות שמירת העיניים

ר' וועלוול'ה צצ'יק זצ"ל, הוא היה צדיק נשגב, ירא שמים, מדקדק גדול בהלכה, הוא היה תלמיד מובהק של הבריסקער רב, והיה חולה לב, יום אחד – זה היה בחוה"מ פסח – פתאום הוא הרגיש שהלב נתפס לו, – מתחיל התקף לב,

והוא היה זקוק לתרופה מסוימת, זה כבר היה שעת ערב, והבתי מרקחת היו כולם סגורים, אבל הוא היה זקוק לתרופה מסוימת, מה עושים? הדבר נודע לאחד מהמקורבים אליו, והרים אליו טלפון ואמר לו –

ר' וועלוול'ה יש בית מרקחת ברחוב יפו בירושלים, אני קופץ לשם ומביא לך את התרופה, רק תגיד לי איזה תרופה אתה צריך, ר' וועלוול'ה אמר לו, לא! אני לא רוצה שתלך לשם,

– למה אתה לא רוצה? הרי אתה זקוק לתרופה, הבן שלך התקשר אלי ואמר לי שאתה מרגיש לא טוב, תגיד לי איזה תרופה ומיד אני מביא לך, לא,

לא,

לא,

אני לא רוצה!

– הוא חשב שהוא לא רוצה להטריח אותו, אז הוא אמר לו, אני בין כה וכה מגיע לשם, תגיד לי מה התרופה ואני אביא לך, לא, אני לא רוצה שתלך לשם,

– הא... מסתמא אתה חושש שזה חמץ או שאולי אין לזה הכשר?!

– אומר לו ר' וועלוול'ה, מה אתה מדבר? אני במצב של פיקוח נפש

אני מסכים לאכול עכשיו חמץ גמור,

– נו... אז תגיד לי את השם של התרופה ואני רץ להביא לך,

אמר לו ר' וועלוול'ה, אני מפחד!

רחוב יפו זה רחוב פרוץ, ואני מפחד שאתה תכשל בראיות אסורות,

זה לא שווה,

לא שווה לי לקבל את התרופה אם אתה תכשל,

– “אני מתחייב שאשמור את העיניים ולא אראה שום ראייה אסורה”,
אמר לו ר' ועלולו'ה אם אתה מתחייב, אז תרוץ להביא לי, ואמר לו את שם
התרופה,

אחרי רבע שעה הוא הביא לו את התרופה,
הוא אמר לו תניח את התרופה על השולחן!
שמרת את העיניים או לא?!

כן, שמרתי,

מיד הוא לקח את התרופה ורווח לו,
– “פיקוח נפש”, הוא מוכן לאכול חמץ בפסח, אבל שח"ו לא ייכשלו בשמירת
העיניים,

*

היה איזה יהודי בירושלים, קראו לו ר' בצלאל גולדשטיין (הכינוי שלו היה, ר'
בצלאל דער מילכיגע'ר), הוא היה חלבן, זה היה העיסוק שלו, (פעם לא היו קונים
חלב במכולת, היה עגלון עם סוס ועגלה, עם חביות של חלב, והוא היה מצלצל
בפעמון, והיו שומעים את הפעמון ויוצאים לקנות חלב, והוא היה מוכר לפי מידה,
בכל שכונה היה חלבן), סתם שאנחנו נדע על מי מדובר, אומרים “חלבן”, זה
נשמע איזה יהודי פשוט “באלבעב'ס” – ר' בצלאל גולדשטיין, למרות שהוא היה
עוסק בחלבנות, הוא היה גאון גדול, הוא היה בקיא בכל הש"ס, ר' שלום שבדרון
העיד עליו שהוא היה בקי בכל הש"ס, גמרא רש"י, ותוס' עם הלשון, מילה
במילה, הוא היה כל כולו שקוע בלימוד.

אתם יודעים שר' זעליג בענגיס, הגאב"ד של ירושלים, כשהוא עלה מחו"ל
לא"י, אז כשהוא הגיע לירושלים הציעו לו להיות רב בירושלים, והוא יצא לרחוב,
ופגש את ר' בצלאל דער מילכיגע'ר, הוא ניגש אליו ודיבר איתו בלימוד, ואחרי
שהוא דיבר איתו הוא אמר, אני לעולם לא לוקח רבנות בירושלים, אם יש חלבנים
בירושלים כאלו גאונים, אז איך הת"ח של ירושלים צריך להראות?! אני לא ראוי
להיות כאן רב!

ר' אהרון קוטלר אמר פעם, “ירושלים תתן את הדין על כך שאדם גדול כזה
צריך לעסוק בחלבנות לפרנסה ולא מפרנסים אותו כדי שישב וילמד”,

ר' שלום שבדרון סיפר שר' בצלאל היה הולך עם העגלה והחלב, ופתאום היה רואה איזה ת"ח, רץ אליו לדבר איתו בלימוד, ושוכח מהחלב, הוא היה יכול לדבר איתו בלימוד שעה, שעתיים, וביתניים החלב מחמיץ, מתקלקל, שום דבר! באותו היום כבר לא היה פרנסה, עד שפתאום הוא תפס את עצמו שהוא עדיין לא התחיל לחלק חלב, ר' שלום אמר שתמיד כשהוא היה רואה אותו בקצה השני של הרחוב, הוא היה בורח ממנו, כי הוא ידע שעוד רגע הוא ישאל אותו קושיא, ואז יהיה אבוד, אי אפשר להפטר ממנו, ופעם אחת הוא ראה אותו מרחוק, והבחין שיש לו קושיא, והוא התחיל לברוח, ור' בצלאל התחיל לרוץ אחריו,

אז ר' שלום התחיל לברוח יותר מהר,

ור' בצלאל התחיל להקשות – התוס' בבבא מציעא אומר...

ור' שלום עושה את עצמו כאילו הוא לא שומע, ובורח,

אמר לו ר' בצלאל מה זה? הקושיא לא מוצאת חן בעיניך?

– נעצר ר' שלום ואמר לו – ר' בצלאל אתה צריך פרנסה לילדים שלך, להביא להם לחם הביתה, ואם אתה מתחיל לדבר, אתה שוכח מהכל, ולא יהיה פרנסה היום,

– ר' בצלאל תוקע בו מבט חודר ואומר "ר' שלום, אבל הפרנסה שלנו זה "תויר'ע", תויר'ע זה הפרנסה שלנו, מה אתה מדבר? והתחיל לדבר איתו בלימוד ושכח מהכל,

זה היה ר' בצלאל שאנחנו מדברים עליו, עני מרוד, הוא היה הולך טלאי על גבי טלאי (בירושלים זה בכלל לא היה נדיר טלאי על גבי טלאי), מה שהיה מוזר ומשונה אצלו, זה שהיה לו כובע ישן נושן, מרופט ודהוי, כנראה הוא יירש אותו מהאלטער' זייד'ע שלו, אבל מה שבעיקר היה מוזר, שמהכובע נדף ריח רע, היה ממש קשה לעמוד בקרבתו, בגלל שנדף ריח רע מהכובע,

זה כבר לא לענין,

ממש לא לענין,

– למה בן אדם צריך ללכת עם כובע שלא נעים לעמוד בקרבתו?

אז האנשים שהכירו אותו, החליטו לעשות מגבית ולקנות לו כובע – כמובן

כובע יד שניה – מי מדבר על כובע יד ראשונה,

כובע יד שניה בלי ריח רע,

אמרו ועשו,

אספו קצת כסף מפה ומשם, וקנו לו כובע יד שניה,

- מביאים לו את הכובע ואומרים לו, "ר' בצלאל תוריד את הכובע המסריח שלך ותלבש את הכובע הזה",

- הוא רק שמע את זה,

הניח את שתי הידיים שלו על הכובע שלו, הזדעזע ואמר

"אני מהכובע הזה לעולם לא אפרד,

בשום פנים ואופן לא!"

- מה קרה?

מה נדבקת לכובע הזה?

מה יש לך אליו?

- בהתחלה הוא לא רצה להגיד, אבל לחצו עליו -

"באמת, זה לא לענין, ת"ח והכל, לא הולכים כך,"

- אז הוא אומר להם בואו אני אספר לכם, ותבינו עד כמה הכובע הזה יקר לי,

ואני לא אפרד ממנו בשום אופן!

למה?!

כשהגעתי לירושלים עם אשה וילדים קטנים הייתי צריך לפרנס את הבית, וחיפשתי במה אני יכול להתפרנס ולהביא לחם, לא מצאתי שום משלח יד שבו אוכל להתעסק, עד שב"ה הציעו לי להיות חלבן, יש שתי שכונות, שערי חסד, ורחביה, שתיהן סמוכות, אחת ליד השניה, שערי חסד היא שכונה חרדית, ורחביה היא שכונה חילונית ל"ע, נסיתי להגיד, אני מחלק רק בשערי חסד, אמרו לי, אין דבר כזה, כך זה הולך בחלוקה אצל החלבנים, או שאתה מחלק בשתי השכונות או שאתה לא מחלק בכלל,

מה?!

- אני אשאר בלי אוכל,

בלי פרנסה,

בלי כלום?!

קבלתי על עצמי, אני אחלק בשתי השכונות,

ביום הראשון אני יוצא לשערי חסד, מחלק, הכל בסדר, אין שום בעיה,

- אני מגיע לרחביה...

"ה' ירחם"

נשים פרוצות!!!

- רק ראיתי דבר כזה,

מיד סובבתי את הסוס והעגלה וברחתי כל עוד נפשי בי,

- הגעתי הביתה, התיישבתי לבכות, אמרתי - לחם אין, אבל את העיניים

אני לעולם לא אטמא!

איך אני יכול לחלק ברחביה חלב?!

והילדים צועקים...

אבא, לחם, אנחנו רעבים,

מה עושים?!

הסתובבתי כמה שעות, לא ידעתי מה אני עושה, אני לא מטמא את העיניים!

בשום אופן לא!

בכלל לא יעלה על הדעת!

- יצאתי לחצר והסתובבתי, פתאום... היה לי הארה שמימית, ראיתי בקצה

החצר חבית עם דג מלוח,

נפל לי רעיון גאוני...

לקחתי את הכובע, טבלתי אותו בחבית עם הדג מלוח, הוצאתי אותו,

ושמתי אותו בשמש הקופחת כמה שעות, ואז התחיל לנרוף ממנו ריח,

אה...

גישמעאק....

למרחקים...

- אמרתי זה הפתרון,

למחרת אני יוצא עם העגלה והחלב והכובע על הראש שלי,

- מגיעות נשים,

אני כמובן לא מסתכל,

הן מתקרבות, רואות במה מדובר, אז הן מבקשות ממני -

ועוצם עיניו מראות ברע ----- לד

“תראה, ממחר אנחנו לא יוצאות לקנות, מתחת לשטיח, ליד הדלת של הבית
אנחנו שמות כסף ואת הבקבוק ליד הדלת, ואתה ממלא שם חלב,
פלאי פלאים...”

מאותו יום אני מחלק חלב לרחביה בדלתות של הבתים, ולוקח את הכסף
מתחת לשטיחים,

– לאיזה רחוב שאני נכנס בשכונת רחביה, הרחוב מתרוקן!
הכובע שומר עלי,

ומהכובע הזה לעולם אני לא אפרד!

– מה הוא קיים?

“מוטב לו לאדם שיהיה שוטה כל ימיו ואל יהיה רשע שעה אחת לפני המקום”
הוא ידע מה זה שמירת העיניים,

הוא ידע מה אפשר להרוויח,

ומה אפשר להפסיד ח"ו אם מטמאים את העיניים,

כל הון דעלמא אפשר להפסיד,

שיצחקו עלי,

שיברחו ממני,

שיסתכלו עלי כמו לא נורמלי,

אבל שהעיניים יהיו שמורות.

*

כללי השמירה

הפלא יועץ כותב,³⁷ “ולפי רעת העיניים היה ראוי להתאוות ולהתפלל להיות
סומא, או לסמות אותם בידיים, אם לא שגדלה גם כן טובת העיניים וצריכים

³⁷ וז"ל [ערך ראיה]: ולפי רעת העיניים היה ראוי להתאוות ולהתפלל להיות סומא, או לסמות אותם
בידיים, אם לא שגדלה גם כן טובת העיניים וצריכים הרבה לעבודת ה' ויתברך שמו, ולכן עשה
הקב"ה עפעפי עיניים כדי שיהיה סוגרם ופותחם כשירצה, וצריך האדם להתחזק ברוב עוז
ותעצומות להיות עוצם עיניו מראות ברע, ולא יסתכל בנשים, ולא בחיה ועוף בשעה שנוקקין,
ובכל ראיות זרות ואסורות, ואשרי מי שיוכל לקיים מה שהיו עושים הראשונים, שלא להסתכל
חוץ לארבע אמות, עכ"ל.

הרבה לעבודת ה' יתברך שמו, ולכן עשה הקב"ה עפעפי עיניים כדי שיהיה סוגרם ופותחם כשירצה" – תשימו לב, העפעפים של העיניים זה הדבר שעובד הכי מהר מכל אברי הגוף, ממש בשניה אחת בן אדם יכול לסגור את העיניים, והקב"ה עשה כך בשביל שברגע שאדם יראה דבר אסור, הוא יסגור את העיניים, "וצריך האדם להתחזק ברוב עוז ותעצומות להיות עוצם עיניו מראות ברע, ולא יסתכל בנשים, ובכל ראיות זרות אסורות, ואשרי מי שיוכל לקיים מה שהיו עושים הראשונים, שלא יסתכל חוץ לארבע אמות",

טוב זה כבר דרגות גבוהות,

קב"תי...

הלכה למעשה, מי שרוצה באמת להתחזק,

ששה כללים,

א. לדעת שהרחוב זה שדה מוקשים, תארו לעצמכם, בן אדם שצריך להכנס לכפר ערבי, הכרח בלתי יגונה, ומסתובבים שם מחבלי החמאס בחופשויות, אבל אין לו שום ברירה, הוא מוכרח ללכת לשם מחמת סיבה דחופה ביותר, מה אתם חושבים, איך הוא ילך לשם?! יתפוס מונית וייסע לשם ויגיד לא מענין אותי כלום?! בוודאי שלא! הרי בוודאי לפני שהוא ייכנס לשם הוא יתכוון הרבה בשביל להגן על חייו, קודם כל הוא יתלבש בשכפ"ץ, ויצטייד באקדח ביד ימין, וברובה ביד שמאל, בכיס האחורי סכין, ובכיס הקדמי אולר, וכך הוא יכנס לכפר הערבי, וכשהוא ילך שם, הוא יסתכל ימינה ושמאלה, קדימה ואחורה, למעלה ולמטה, לבדוק אם איזה ערבי משוגע לא רוצה לזרוק עליו אבנים, ויקצר את השהות שלו למינימום ההכרחי ביותר, וברגע הראשון שיוכל, ימהר וימלט על נפשו מלוע הארי.

וכל זה כשמדובר על סכנת הגוף, ובזה הבן אדם יודע לנקוט בכל אמצעי הזהירות, הוא הולך בפחד, בחשש, ובחרדה, שמא יפגעו בגופו, ואיך בחור ישיבה הולך ברחוב?! הוא גם שומר את עצמו ומתגונן מהפריצות הנוראה המשתוללת בכל מקום?! הוא גם שומר את עצמו מכל פירסומות השחץ, והעיתונים המלאים מינות ותועבה התלויים בכל

מקום?! צריכים לדעת שהרחוב זה שדה מוקשים, וא"כ הכלל הראשון הוא, אני לא נכנס אם אני לא מוכרח, כל בר דעת מביין, לשדה מוקשים לא נכנסים אם לא מוכרחים, הוא לא אומר אני אכנס ואזהר, אם אני לא מוכרח אני לא נכנס, כל יציאה לרחוב, תשקול, אם אתה צריך, לך, אם אתה לא צריך, אל תלך.

ב. כשאתה כן צריך ללכת תזכור את דברי הגמרא, אי דאיכא דרכא אחרינא רשע הוא, אי דליכא דרכא אחרינא אנוס הוא, תשקול באיזה דרך ללכת, יש מקום שאליו אני צריך להגיע ויש כמה דרכים להגיע לשם, יש דרכים פרוצות ויש דרכים לא פרוצות,

- אם אתה יכול ללכת בדרך לא פרוצה ואתה הולך בדרך פרוצה גם אם הורדת את המשקפיים,

גם אם סגרת את העיניים,

גם אם הסתכלת על הריצפה,

אתה רשע!

על זה שהכנסת את עצמך למצב של נסיון,

ג. אתה כבר צריך ללכת, ובדרך הזאת, אין דרך אחרת,

קצר ולעניין, לא לטייל בשווקים וברחובות כמו בשבת אחרי הטשולנט, לא הולכים לטייל ברחוב לא שמור, גם הרחובות בבני ברק בקיץ פרוצים, ק"ו בן בנו של ק"ו מחוץ לגבולות בני ברק, הרחובות הם לא מקום לשוטטות,

לא משוטטים,

לא מסתובבים,

לא מטיילים,

הולכים לאן שצריך, קצר ולעניין מסיימים וחוזרים,

ד. אתה כבר צריך ללכת, ובדרך הזאת, וקצר,

ומה אתה עושה בדרך הקצרה!?

אתה שומר את העיניים! לא להסתכל לאנשים בתוך הפרצוף, אתה לא צריך לראות את כל מי שמסתובב ברחוב, גם אם יעבור מישהו שאתה מכיר אותו, ולא תשים לב, ולא תגיד לו שלום, הוא יסלח לך,

אתה לא צריך להסתכל על האנשים, תסתכל או לכיוון הריצפה או למעלה מראשי האנשים, אל תסתכל לכל הכיוונים, להיזהר לא להסתכל על אנשים ללא צורך.

ה. לפני שיוצאים לרחוב, להצטייד עם דבר תורה שעליו אתה חושב ובו אתה עוסק, מאוד רצוי וחשוב וטוב שיהיה משונן בראש כמה פרקי משניות, או מסכת משניות בע"פ, ואז הולכים ברחוב ומשננים את המשניות, אם אתה עוסק בדברי תורה, אתה לא רואה ראיות אסורות, כי אתה עסוק במשהו, זה המגן הטוב ביותר מראיות אסורות, ואם אין לך משניות שמשוננים לך בע"פ, קח ספר, תחשוב על קושיא, תחשוב על דבר תורה, ותלך עם זה מצויד ברחוב.

ו. להקדים תפילה ליציאה,²⁷ לפני שאתה יוצא לרחוב, תעמוד ליד הדלת, תשים את היד על המזוזה ותאמר, רבש"ע אני הולך עכשיו למקום מסוכן, תשמור עלי, תשמור עלי שהיציאה לא יחטיא אותי, תשמור עלי שאני לא אבשל בראייה אסורה, וכשיקיימו את כל ששת הכללים האלו, וישמרו עליהם, בעזרת ה' העיניים שלנו יהיו טהורות, ונזכה למלך ביופיו תחזינה עיניך אבי"ר,

²⁷ א.ה. כן נמצא בכתר ראש להגר"ח וואלזיץ זצ"ל [הל' ת"ת סעי' ע"ג] וז"ל: וקודם לכתו בדרך יאמר, רבש"ע הנני הולך בגויא צלמות ומקום מסוכן, הושיעני מיצר הרע ומחטאים ומעוונות, ובפרט מעבירה פלונית וכו', וירבה בזה מקירות לבבו ויושיעהו ה', עכ"ל.

לכבוד הבה"ח... הי"ו,

שלוי וברכה ובט"ס:

הצטערתי צער רב בששמעתי עליך, שעיקר השיחה שמסרתי בישיבתכם הק', בנושא החשוב כ"ב "שמירת העיניים", מצא הבעל דבר, הוא השטן, הוא יצה"ר, מקום לשלוט בו, ובערמתו הגדולה צייר את הדברים בדמויך כמאיימים ומפחידים ביותר, וכאילו לא ניתן לקיים את הדברים ולעמוד בכך, והביאך למסקנא מוטעית ועקומה לחלוטין "אם בן למה זה אנכי", והגעת מתוך כך להחלטה שהבל להשקיע בכל העבודה הרוחנית להתקדם ולעלות בתורה ויר"ש, שהרי בין כה וכה בוודאי יקרה בעתיד איזה מכשול של ראייה אסורה, ובה יורד כל העמל הרוחני לטמיון.

ובכן בחור יקר, ירא ה', דע לך: כי כל המחשבות הנ"ל הינם מתחבולות היצה"ר הזומם להרום ולאבד ולכלות את נשמתך מהעתיד הנפלא הצפון לה, עליך לדעת יסוד פשוט וברור, אשר מרוב פשוטותו לא חשבתי שעלי להבהיר אותו בשיחתי, והוא, כי בכל מקום שאחז"ל שהעושה כך וכך אין לו חלק לעוה"ב, וכיו"ב, לעולם אין כוונתם על מי שקרה לו בדרך מקרה שנכשל בחטא זה, כי אם על אדם שעובר על כך בשאט נפש, ואינו מקבל על עצמו להזהר מזה כלל, ולכן תראה שלשונות חז"ל בכל מקום בעניינים כאלו הוא בלשון הורה ולא בלשון עבר, כגון בנושא שלנו, אחז"ל "כל העובר אחורי אשה בנהר אין לו חלק לעוה"ב", ולא כל מי שעבר אחורי אשה וכו', וכן "כל המרצה מעות מידו ליד אשה כדי להסתכל בה... לא ינקה מדינה של גהנום", ולא כל מי שריצה מעות וכו' כי אין דבריהם אמורים כי אם במי שנהג כך תמיד ולא במי שנכשל באקראי.

ואף שדברים אלו פשוטים וברורים לכל בר דעת כמיעתא בכותהא, ואינם צריכים לראי, מ"מ כדי להניח את דעתך אביא לך הוכחה אחת מני רבות, והיא, מה שהזכרתי בשיחה זו עצמה, וציטטתי מלשונו של בעל החפץ חיים

בספר שמויה"ל חלק ב' פרק ל', וז"ל "ונמצא לפי", אם לא היה נזהר בעודו בחייו בזה העולם בכח הראיה שלו, והיה הפקר אצלן להביט במה שאסרה תורה, ירדע בכירור, כי לעת"ל יהיה כמו סומא, ולא יוכל להביט באור ה', ... והנה ערך הקלוקל בעיניו תלוי לפי ערך הפקרו עכ"ל, ומבואר בזה להדיא שרק מי שנהג בהפקרות בנושא זה, עליו נאמרו כל הדברים החמורים שהזכרנו בשיחה, ולא כמו שנכשל באקראי.

אצטט לך עוד קטע מדברני הח"ת, בהקדמה לספר ח"ת, בנושא של עיון לשח"ר החמור עד מאור, וז"ל: "עוד ימצא תועלת גדולה מלימוד עניינים אלו, שעו"ז לא יהיה דבר זה בעיניו כהפקר, ואז, אפילו אם יהיה ח"ו נכשל בזה לפרקוב, איננו בכלל בעלי לשח"ר שעליהם אחז"ל ששקול כנגד ג' עונות החמורות ואינם מקבלים פני שכינה, וכיו"ב מענשים החמורים... רק כשאר לאו בעלמא" עכ"ל, ודברים אלו נכונים כמובן גם לגבי הנושא שלנו.

כדאי גם שתעיין בהקדמה לספר שמויה"ל, שם מעלה הח"ת טענה כזו שבה מפתה היצה"ר את האדם בענין הזהירות מלשח"ר, שאין לו מה להתחיל להתחזק בנושא זה, כי כדאי לא יצליח שלא להכשל לעולם, וממילא יילך כל עמלו לטמיון, ולכן לא כדאי בכלל להתחיל להתחזק בזה, עיי"ש מה שהאריך בביטול גמור של מחשבות כאלו.

כמובן, שגם על פעם אחת של מכשול יש עונש, והרי זו עבירה חמורה, וכדאי צריך לשוב עליה בתשובה, בהרטה, ויודוי, וקבלה, ועזיבת החטא, אך צריך לזהר שלא להגדיל את הדברים מעבר לגדלם האמיתי, ולא להסיק מחשבות נמהרות, המובילות את ההיפך הגמור ממה שצריך להסיק משיחה זו ששמעת.

יתן ה', שהדברים האמיתיים הנ"ל יכנסו לאזניך, ויושרשו בלבך, ותמשיך להיות בחור מתמיד, יר"ש ועובד ה' כפי ששמעתי עליך שחיית עד כה, ותוסיף חיזוק בעבודת ה', ותזכה לעלות מעלה מעלה בסולם המוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, ולאילנא רברבא תתעביר.

בברכת התורה

יצחק גפן